

Arrest

nr. 211 670 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RAHOU, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 januari 2015 België is binnengekomen, diende op 2 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 april 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 30 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/02/2015

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 14 april 2018 van 14u16 tot 18u09, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester RAHOU Fatima, was aanwezig tijdens de gehele duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn, behorende tot de clan Hawiye, subclan Abgal. U bent afkomstig uit en woonde tot uw vertrek in Adale, provincie Middle Shabelle. Vanaf 2000 had u een winkel. U verkocht er medicatie voor vee en een beetje voedingswaren. Op 15 oktober 2014 kwamen twee Al Shabaab leden uw winkel binnen. Ze vroegen u om u bij hen aan te sluiten. U vroeg bedenktijd. U werd 's avonds verwacht bij de moskee om uw antwoord te geven. U ging niet naar de moskee. Nog dezelfde avonds kwamen Al Shabaab leden naar uw huis. Ze schoten de deur open en vervolgens werd u beschoten. U werd op verschillende plaatsen geraakt op uw lichaam. Omdat u ernstig bloedde besloot een buurman u onmiddellijk naar het Kesenzi ziekenhuis in Mogadishu te brengen. U verbleef er drie maanden. Uw partner vluchtte de dag dat u gewond werd naar haar familie in Burdhere. Uw oom nam contact op met de moeder van uw partner. Ze zou ondertussen naar Mogadishu gegaan zijn omdat Al Shabaab ook haar zocht. Op 31 januari 2015 reisde u met het vliegtuig via Kenia naar België, waar u dezelfde dag nog aankwam en op 2 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 9 april 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in België. Uw profiel als winkelier en relaas, persoonlijke problemen met Al Shabaab, werden ongeloofwaardig bevonden. U kon wel aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Adale in de provincie Middle Shabelle.

Er heeft zich echter een nieuw element gemanifesteerd, aangezien u een ernstig misdrijf hebt gepleegd. Op 24 april 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens poging tot diefstal met geweld en bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 12 februari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Op 9 april 2015 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 24 april 2017.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens poging tot diefstal met geweld bij nacht, door twee of meer personen en diefstal door middel van braak. In de nacht van 10 november 2016 eiste u en een kompaan van een slachtoffer op straat geld. Toen het slachtoffer dit weigerde, werd hij aangevallen en werd hij betast op zoek naar geld. Verder werd u op 11 juli 2015 door de eigenaar aangetroffen in zijn slotvast voertuig. U was in het bezit van een schroevendraaier en ontvreemde een aantal zekeringen uit een doosje.

De Correctionele rechtbank te Antwerpen achtte de feiten die u ten laste werden gelegd bewezen en oordeelde: (zie pagina 3 van het vonnis): "Diefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Het gebruikte geweld en het georganiseerd en nachtelijk karakter van de feiten beïnvloeden op negatieve wijze het veiligheidsgevoel binnen onze maatschappij."

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 24 april 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 12 april 2018 gehoord op het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbrengt kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Vooreerst verwijst u naar het feit dat u in België een toekomst wil opbouwen en uw leven wil veranderen. U verklaart dat u een gezin wil stichten en een beroep wil aanleren (CGVS 03/02/1983, p.5). U legt daarnaast een aantal documenten neer die uw integratie in België dienen te staven. Zo legt u een attest van inburgering voor, attesten van opleidingen in de Nederlandse taal, uw arbeidskaart, een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een visitekaartje van interimkantoor VIO en een attest van interimkantoor VIO. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent niets wijzigen aan het feit dat u een ernstig misdrijf pleegde in België. Betreffende uw verklaarde goede integratie in België dient opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaart u omwille van medische redenen geen zware fysieke arbeid meer te kunnen verrichten (CGVS 12/04/2018, p.6 en p.12). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de vreemdelingenwet voorziene procedures, aan te wenden.

Ten tweede verwijst u naar bepaalde factoren die een terugkeer naar Somalië zouden bemoeilijken. Zo verklaart u geen familie meer te hebben in Somalië. U stelt dat uw vader en moeder overleden zijn en dat uw huis en land zijn verkocht. U voegt toe dat u met dat geld naar België kwam (CGVS 12/04/2018, p.6). Hoewel het Commissariaatgeneraal niet van oordeel is dat u kan teruggeleid worden naar Somalië (zie verder), dient opgemerkt te worden dat u nog over een oom en verschillende neven beschikt in de stad Mogadishu. Deze oom zou bovendien uw reis naar België geregeld hebben. Uw bewering dat u geen familie meer heeft in Somalië is dus niet correct (CGVS 12/04/2018, p.8-10). Verder stelt u niet te weten waar een nieuw leven te beginnen in Somalië. U stelt dat uw kleine kiosk vernietigd is en dat u geen lid kan worden van het leger aangezien u door uw medische problemen geen wapen kan dragen. U voegt toe Somalië te hebben verlaten aangezien u niet wil vechten (CGVS 12/04/2018, p.23). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er geen geloof werd gehecht aan uw profiel als winkelier, waardoor er tevens weinig tot geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u eigenaar was van een kiosk in Somalië. Hoewel het Commissariaat-generaal niet van oordeel is dat u kan teruggeleid worden naar Somalië (zie verder), dient opgemerkt te worden dat militair absoluut niet het enige beroep is dat u bij terugkeer naar Somalië zou kunnen uitoefenen. Ten slotte verwijst u naar de persoonlijke problemen die u kende met Al Shabaab (CGVS 12/04/2018, p.22-23). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden tijdens uw verzoek om internationale bescherming. Aan de persoonlijke problemen die u zou gekend hebben met Al Shabaab kan dan ook geen geloof worden gehecht. Maar, hoe dan ook, wijzigt bovenstaande niets aan het feit dat u in België bent veroordeeld voor een ernstig misdrijf.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene slechte veiligheidssituatie en de aanwezigheid van Al Shabaab in Somalië (CGVS 12/04/2018, p.5-6), dient erop gewezen te worden dat deze elementen evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1 c) van de Vreemdelingenwet. Deze elementen worden wel in rekening gebracht bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie verder).

De overige documenten die u neerlegt – een kogel die uit uw lichaam is verwijderd, twee afspraakbrieven van heelkundige ingrepen, een medisch document van de spoeddienst dd. 05/04/2018,

een medisch attest van dr. Spaas dd. 24 januari 2017 en uw gezinssamenstelling op basis van een uittreksel uit het vreemdelingenregister van de stad Antwerpen – vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. In verband met de heelkundige ingreep waarbij een kogel uit uw lichaam werd verwijderd, dient opgemerkt te worden dat uw relaas bij uw verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden, zodat u het CGVS in het ongewisse laat over de manier waarop deze kogels in uw lichaam zijn terecht gekomen. Uw persoonlijke problemen met leden van de Al Shabaab beweging, die u zouden beschoten hebben, werden namelijk ongeloofwaardig bevonden. In verband met uw algemene gezondheidssituatie dient, zoals hierboven reeds geargumenteed, te worden opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Indien u een verblijfsvergunning wilt aanvragen op basis van uw gezondheidssituatie dient u zich te richten op de andere voorziene procedures in de vreemdelingenwet.

Op 25 april 2018 bezorgde uw advocaat het CGVS een aantal opmerkingen in verband met het verloop van het persoonlijk onderhoud. In verband met de opmerking van uw advocaat dat u tijdens het persoonlijk onderhoud een heel aantal vragen kreeg omtrent uw relaas en herkomst, dient ten eerste opgemerkt te worden dat uw herkomst niet in twijfel wordt getrokken. Zoals hierboven reeds gesteld wordt uw regio van herkomst wel in overweging genomen bij de beoordeling van een verwijderingsmaatregel (zie verder). Ten tweede dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas eerder al ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat u de kans hebt gekregen te reageren op het nieuwe element (uw veroordeling) en uitgebreid de kans hebt gekregen de redenen aan te halen tot behoud van uw status (CGVS 12/04/2018, p.4-8 en 22-23). Daarnaast benadrukt uw advocaat dat artikel 55 van de vreemdelingenwet van toepassing is op bijzonder ernstige misdrijven. Uw advocaat stelt dat de feiten waar u voor zou veroordeeld zijn ernstig zijn maar geen bijzonder ernstig karakter hebben. In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat – zoals hierboven reeds uiteengezet – artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Op zijn beurt stipuleert artikel 55/4, §1 c) dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het hoeft hier dus niet te gaan om een bijzonder ernstig misdrijf, maar om een ernstig misdrijf. Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 24 april 2017 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen, zoals hierboven uiteengezet. Ten slotte is de stelling van uw advocaat, dat het niet klopt dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar aangezien u onder elektronisch toezicht werd geplaatst van 30 juni 2018 t.e.m. 30 juni 2019, incorrect. Het feit dat de straf wordt uitgevoerd in de vorm van elektronisch toezicht doet geen afbreuk aan het feit dat uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen van 24 april 2017 blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te vertrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1.F van het vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 (Conventie van Genève).
Schending van artikel 55/5/1 § 2, artikel 55/4 § 1 c, artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven.
Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker licht toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

Het onderzoek dat door de CGVS dient te geschieden moet gaan over het gegeven of verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het gehoor heeft ruim 4 uur geduurd. Slechts 10 minuten hadden betrekking op het misdrijf in kwestie, en dan nog vanuit het oogpunt van de ondervrager alsof deze kwestie geen groot belang had. De uitgetypte tekst van het gehoor (zie stukken) maakt dit duidelijk. Buiten de pagina's 4 en 5 van het gehoor wordt in de ganse tekst van 26 bladzijden geen melding gemaakt van het misdrijf. Het is enkel op pagina 24 van het gehoor dat de aanwezige advocaat een opmerking kan maken over het misdrijf dat de grondslag moest vormen voor het gehoor.

Al de overige bladzijden gaan over de situatie van verzoeker in Somalië.

Het gehoor moet op basis van artikel 55/4 §1, c vreemdelingenwet op de eerste plaats gaan over de vraag of een ernstig misdrijf werd gepleegd. Het is slechts zo dit het geval zou zijn dat er op basis van artikel 55/4 § 4 vreemdelingenwet de CGVS advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikel 48/4 vreemdelingenwet. Het ganse verhoor gaat enkel over dit laatste.

Het 'dubbele' aspect van artikel 55/4 vreemdelingenwet werd niet gerespecteerd.

De advocaat van verzoeker heeft dan ook in een brief van 25 april 2018 aan de CGVS deze opmerking nog bevestigd (zie stuk). De advocaat stelde: 'Bijgevolg strookt het verloop van het verhoor niet met het opzet van een oproeping wegens een nieuw element o.b.v. artikel 55/5 vreemdelingenwet. '

Ook de tekst van het gehoor maakt duidelijk dat de ondervrager niet conform artikel 55/5 heeft gehandeld.

Pagina 3: Ik ga eerst eens het verloop van uw asielprocedure overlopen...

Pagina 4: Ja, het doel van het interview is om te kijken of die toegekende status nog steeds geldig is. Er is namelijk een nieuw element boven gekomen aangezien u een ernstig misdrijf hebt gepleegd hier in België.

Dus nog voor het interview echt van start gaat neemt de ondervrager reeds het standpunt in dat het om een ernstig misdrijf gaat, terwijl dit precies een onderdeel van het interview moet uitmaken.

Pagina 4: Wanneer verzoeker hier dan op repliceert wordt hem gezegd: 'Nee, ik ga eerst de inleiding afronden.... '

Pagina 4: Wanneer verzoeker dan zijn versie wil geven van het misdrijf stelt de ondervrager:

"Dat is niet waar. ... We zullen vandaag ook niet ingaan op het gerechtelijk onderzoek aangezien u reeds veroordeeld bent voor de rechtbank. Als u niet blij bent met het oordeel van de rechtbank moet u in beroep gaan voor de rechtbank...."

Pagina 5: eigenlijke start van het interview, eerste lijn: "Zoals ik al zie gaan we niet ingaan op de omstandigheden waarin u de misdrijven hebt gepleegd aangezien u reeds veroordeeld werd door de rechtbank. Maar ik ga u vandaag wel de kans geven uit te leggen waarom u van oordeel bent dat uw beschermingsstatus in België moet worden behouden. ..."

In die logica gaat dan het volledige echte interview uitsluitend over de beschermingsstatus en niet over de aspecten van het misdrijf.

De 'logica' van het interview, die volledig in strijd is met de Vereisten van artikel 55/4 § 1, c van de vreemdelingenwet, is ook in de bestreden beslissing zelf doorgezet.

De beslissing verwijst naar het administratief dossier en het vonnis van 24 april 2017, en stelt louter, zonder hierover enige tegenspraak te formuleren, dat uit de motivering en de strafmaat blijkt dat het ernstige feiten betreft en er 'bijgevolg' niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Verzoeker heeft geen enkele mogelijkheid gehad om in te gaan op de vermelde motivering en op de strafmaat en is tijdens het interview hier niet eens mee geconfronteerd geweest. De tekst van het gehoor bevestigt dit.

Wanneer verzoeker voor aanvang van het echte interview dan een poging doet om de feiten waarvoor hij bij verstek veroordeeld was te plaatsen en zegt dat het probleem 'veroorzaakt is door een zatte vrouw van Holland met wie we samen dronken op de Groenplaats, en die haar portefeuille en handtas had achtergelaten', stelt de interviewer gewoon 'Dat is niet waar', in plaats van in te gaan op deze verklaring

van verzoeker, temeer omdat het over een verstekvonnis ging. De interviewer stelt integendeel: '...dus we gaan uiteraard niet in op de omstandigheden waarin u het misdrijf hebt gepleegd of de feiten van het misdrijf zelf.' Nochtans zijn dit elementen om de 'ernst' van het misdrijf te kunnen plaatsen.

Zelfs op de mededeling van de advocaat van verzoeker op pagina 24 van het gehoor dat het gaat om een poging tot diefstal en dat rekening diende te worden gehouden met de specifieke omstandigheden waarin cliënt zat ondermeer dat hij niet alles heeft kunnen verwerken wat er gebeurd is in Somalië (kogels die in zijn lichaam zijn gedrongen), wordt niet ingegaan, laat staan dat daarover op afdoende wijze is gemotiveerd.

De beslissing houdt evenmin rekening met het feit dat het om een verstekvonnis ging en verzoeker zich er niet op heeft kunnen verweren, wat precies en nog voor gevolg moest hebben dat het gehoor diende te informeren en te luisteren naar de argumenten van verzoeker in verband met het vonnis. De beslissing doet dit niet.

Evenmin is er enig motief met betrekking tot de in de tussenkomst van de advocaat vermelde omstandigheid dat de feiten zelf dateren van november 2016 en er sindsdien niets meer gebeurd is. De ernst van het misdrijf wordt ook bepaald door die omstandigheden en door het karakter van de betrokken persoon.

De bestreden beslissing negeert dit alles en schendt, volkomen in de logica van het interview, artikel 55/4 § 1 c, door voor het gehoor en de beslissing zelf niet het onderzoek zelf naar het karakter van het misdrijf te nemen.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt (pagina 3) in repliek op de brief van 25 april 2018 van de advocate van verzoeker dat het 'dus niet hoeft te gaan om een bijzonder ernstig misdrijf, maar om een ernstig misdrijf. En de beslissing is de mening toegedaan dat een diefstal met geweld onder dit begrip valt.

Artikel 55/4 vreemdelingenwet is in de vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 10/11 augustus 2015.

Zoals uit de parlementaire debatten blijkt is die wetswijziging in essentie ingevoerd in het kader van de strijd tegen het terrorisme.

"Het voorliggend ontwerp beoogt eveneens in uitvoering van het regeerakkoord de groeiende dreiging van radicalisering en terrorisme te bestrijden door in de mogelijkheid te voorzien om de internationale beschermingsstatus in te trekken of te weigeren in geval van terroristische daden." (Memorie toelichting, p. 4)

In de Memorie van toelichting en in de parlementaire debatten wordt bevestigd dat het moet gaan om 'bijzonder ernstige misdrijven', en dit voor intrekking van de beide statussen van internationale bescherming, dus zowel voor de status asiel als voor de status subsidiaire bescherming. (zie bijlagen, waarin verzoeker deze passages heeft aangestipt, en die hier voor herhaald worden aanzien).

In de tekst van de wet zelf wordt in artikel 55/4 § 1 c enkel het begrip 'ernstig misdrijf' opgenomen en niet het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf, ondanks het feit dat in de parlementaire debatten ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming herhaaldelijk is gesteld at het om bijzonder ernstige misdrijven diende te gaan.

De verklaring hiervoor is dat het onderdeel 'ernstig misdrijf' van artikel 55/4 § 1 dient gekaderd te worden in de onder a) en b) vermelde misdrijven.

a) Misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid...

b) Handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties...

Dit gaat om zeer ernstige en specifieke misdrijven die effectief betrekking hebben op de strijd tegen terrorisme en schendingen van het humanitair recht.

In die zin dient het begrip c) ernstig misdrijf beoordeeld te worden en kunnen enkel zeer ernstige misdrijven die qua ernst de intensiteit hebben gelijkaardig aan wat onder a) en b) is gesteld, in aanmerking komen.

Dit blijkt ook uit de tekst van artikel 55/4 § 1 alinea 1 zelf door een dubbele vereiste is gesteld; het moet gaan om 'ernstige redenen' om aan te nemen dat hij 'een ernstig misdrijf heeft gepleegd'. Er is dus een 'dubbele ernst' vereist, en bijgevolg kan het enkel gaan om een bijzonder ernstig misdrijf.

Wanneer de advocaat van verzoeker dit dan ook gesteld heeft én in haar tussenkomst tijdens het gehoor én in de brief van 25 april 2018, is dit volledig in de lijn van wat de nieuwe wetgeving voor ogen had.

Ten overvloede wordt dit nog bevestigd door dat in artikel 55/3/1 § 1 voor de intrekking van de vluchtelingenstatus vereist is dat het gaat om een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf'. In dat artikel is het begrip 'bijzonder ernstig' opgenomen, wat logisch is daar in dat artikel de andere vereiste 'wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen' niet is opgenomen.

In dat artikel is het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf bij wijze van spreke in één adem vermeld, terwijl het in artikel 55/4 § 1 uit een dubbele beoordelingsvoorwaarde blijkt.

Het is overigens niet te verklaren waarom voor de intrekking van beide statussen van internationale bescherming andere criteria zouden worden gehanteerd, en het voor intrekking van subsidiaire bescherming eenvoudiger zou zijn om deze in te trekken dan voor de status vluchteling.

Verzoeker benadrukt opnieuw dat het onderdeel c) van artikel 55/4 § 1 dient gelezen te worden en beoordeeld te worden én in het kader van onderdelen a) en b) waarin het haar plaats heeft, én in het kader van de vermelde dubbele beoordelingsvereiste.

Dat het moet gaan om bijzonder ernstige misdrijven blijkt zoals gesteld ook overduidelijk uit de parlementaire debatten.

De verantwoordelijke staatssecretaris stelt dat het gaat om 'een zeer klein aantal personen' (p. 3, verslag 13 juli 2015) wat bevestigt dat het om bijzonder ernstige misdrijven moet gaan, daar er anders wellicht een groot aantal personen in aanmerking komt. Het bevestigt dat de wetswijziging zich situeert in het kader van de strijd tegen terrorisme, radicalisering en zware criminaliteit.

De staatssecretaris zet ook uiteen dat het wetsontwerp door de letterlijke omzetting van de kwalificatierichtlijn 2011/95/EU 'voorziet in een uitbreiding van de mogelijkheid tot weigering of intrekking van het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming ten aanzien van een persoon die een bedreiging vormt voor de samenleving, en dat in geval de betrokkene definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf... Een krachtdadiger optreden ten overstaan van personen die zich te buiten gaan aan erg zware misdrijven tot zelfs terroristische activiteiten is dan ook cruciaal om de publieke steun voor de opvang van vluchtelingen te blijven verzekeren. ... Een erg kleine groep personen die zich zwaar misdraagt... Daarnaast is er nog een aantal zeer zware misdrijven die niet in onze maatschappij thuishoren. ... De voorgestelde bepalingen kaderen in het pakket maatregelen rond de bestrijding van terrorisme. Binnen een correct en rechtvaardig asielbeleid is het niet gepast zware criminelen toe te staan te genieten van een beschermingsstatuut. ' (pagina 4 en 7 verslag 13 juli 2015).

'c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het wetsontwerp wil echter nog preciezer zijn, aangezien tot uitsluiting of intrekking kan worden beslist wanneer de betrokkene een "bijzonder" ernstig misdrijf heeft gepleegd.' (tussenkomen Staatssecretaris, p. 18 verslag 13 juli 2015).

'De staatssecretaris heeft gewag gemaakt van vijftien dossiers waarop dit wetsontwerp betrekking kan hebben. Vijftien lijkt weliswaar een zeer klein aantal, maar het gaat om vijftien potentieel gevaarlijke personen.' (p. 14 verslag 13 juli 2015).ù

Verzoeker stelt dan ook dat de beslissing in strijd is met artikel 55/4 §1, c vreemdelingenwet door de poging tot diefstal waarvoor verzoeker bij verstek werd veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf te aanvaarden als een ernstige reden om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Derde onderdeel,

Artikel 1 .F van de conventie van Genève stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn ten aanzien van personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

a) Misdrijf tegen vrede, oorlogsmisdrijf of misdrijf tegen de menselijkheid...

b) Ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

c) Hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

De conventie van Genève voorziet bijgevolg geen uitsluiting voor personen die in het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf hebben begaan.

De bepaling van artikel 55/4 §1, c) vreemdelingenwet is bijgevolg in strijd met de geciteerde bepaling van de Conventie van Genève.

De Conventie heeft als internationaal verdrag voorrang op de interne Belgische wetgeving.

Ook om die reden dient de beslissing te worden vernietigd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de notities van het persoonlijk onderhoud van 12 april 2018 (stuk 3);
- een brief van verzoekers advocaat aan de commissaris-generaal van 25 april 2018 (stuk 4);
- een uittreksel uit de parlementaire voorbereiding van het wetsontwerp van 22 juni 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001) en een uittreksel uit het verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt van het wetsontwerp van 13 juli 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de

samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (*Parl. St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/003) (stuk 5).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zoverre hij, onder verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van voorgenoemde wet (verzoekschrift, stuk 5), stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden ingetrokken indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een *“bijzonder ernstig misdrijf”* heeft gepleegd. Artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU vermeldt immers dat het gaat om een ernstig misdrijf en deze norm werd vastgesteld in de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt "voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' *mutatis mutandis* verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés', uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : « *Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.* »

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een "ernstig", niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Waar verzoeker aanvoert dat de bepaling van artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 1, F), van het Vluchtelingenverdrag dat niet voorziet in de mogelijkheid tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus voor personen die in het land van toevlucht een ernstig niet-politiek misdrijf hebben begaan, merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU. De inhoud en structuur van dit artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel 12, tweede lid, b) van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1 F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelstel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 april 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld bij verstek tot een gevangenisstraf van één jaar omwille van een poging tot diefstal met geweld met de verzwarende omstandigheden bij nacht en door twee personen, gepleegd op 10 november 2016 en een diefstal door middel van braak gepleegd op 11 juli 2015 (Landeninformatie, stuk 25, nr. 3).

Het laakbare en verwerpelijke karakter van verzoekers daden kan *in casu* niet worden betwist. Dit blijkt tevens uit de motivering van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen: *“Diefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom. Het gebruikte geweld en het georganiseerd en nachtelijk karakter van de feiten beïnvloeden op negatieve wijze het veiligheidsgevoel binnen onze maatschappij.”* De commissaris-generaal kan echter niet worden bijgetreden dat de door verzoeker gestelde daden kunnen gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus restrictief moet worden toegepast.

De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een *“ernstig misdrijf”* in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijk geleden *“materiële”* schade kan niet worden vastgesteld, aangezien de poging tot diefstal op 10 november 2016 een onbepaalde zaak was, van onbepaalde waarde en de diefstal op 11 juli 2015 een onbekend aantal zekeringen betrof, van onbepaalde waarde. *In casu* merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, die volgens zijn advocaat uitgevoerd wordt door middel van elektronisch toezicht van 30 juni 2018 tot 30 juni 2019. Het vonnis bepaalt uitdrukkelijk dat verzoeker niet ter terechtzitting is verschenen en er evenmin werd vertegenwoordigd. Ook de onmiddellijke aanhouding van verzoeker en de uitvoering van zijn straf door middel van elektronisch toezicht betreffen een relevant element bij de beoordeling van de ernst van de door verzoeker gepleegde daden. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden waarvoor hij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 9 april 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

De argumentatie in de nota met opmerkingen die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling die rekening houdt met omstandigheden die de bestreden beslissing niet vermeldt. Zo werd ook in het persoonlijk onderhoud verzoeker erop gewezen dat van hem werd verwacht dat hij niet ingaat op de omstandigheden waarin hij de misdrijven heeft gepleegd, aangezien hij werd veroordeeld door de rechtbank, terwijl de commissaris-generaal uiteraard wel rekening moet houden met alle omstandigheden van de zaak (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 4-5).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder dienen te worden onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst, Adale in Somalië, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP